

РЕШЕНИЕ

№ 6016

гр. София, 12.11.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 16 състав, в
публично заседание на 25.07.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Ралица Романова

при участието на секретаря Гургана Маринова, като разгледа дело номер **3086** по описа за **2012** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 – 178 АПК, във връзка с чл. 121 - 126 от Закона за държавния служител /ЗДСл/.
Образувано е по жалба вх. № 7360/26.03.2012 година, подадена от Ю. Б. А., чрез упълномощения адвокат Ю. Д., съдебен адрес: [населено място] 1303, [улица], вх. „Офиси“, ет.1, офис 4, срещу Заповед № РД 01-299/06.03.2012 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която, на основание чл. 91, ал.5 от ЗДСл, вр. чл. 89, ал.2 от ЗДСл на Ю. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение“ и срещу заповед № ЧР-2-25/12.03.2012г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която е прекратено служебното й правоотношение от длъжността „директор“ на дирекция „Социално подпомагане“, [община], област П..

В жалбата са изложени възражения срещу оспорената заповед, като издадена при липса на мотиви и в нарушение на материалния закон. Твърди се, че не е налице посоченото в заповедта дисциплинарно нарушение, изразяващо се в неявяване на работа за периода 24.01.2012г. – 30.01.2012г., тъй като не е била допусната до работа от органа по назначаване. Изразено е искане за отмяна на оспорената заповед.

В съдебно заседание, жалбоподателката, чрез процесуалния си представител поддържа жалбата и предявените искания. Претендира присъждане на разноски. Ответникът – изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане (АСП), чрез процесуалния си представител оспорва жалбата и изразява искане същата да бъде отхвърлена като неоснователна. Претендира намаляване на поисканото от

жалбоподателката адвокатското възнаграждение, поради прекомерност.

Административен съд – София град, след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

С решение № 3343 от 05.07.2011г. на Административен съд – София град, по адм.д. № 3634, по описа на съда за 2011г. е отменена заповед № ЧР-2-28/31.03.2011г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, с която е прекратено служебното правоотношение на Ю. Б. А.. Решението е оставено в сила с решение на Върховния административен съд на Република България № 16547/14.12.2011г., по адм. дело 11287/2011г.

От Ю. А. е подадена молба с вх. № 94 ЮЮ-30/27.12.2011г. на Агенция за социално подпомагане, с която е заявено искане да бъде възстановена на заеманата от нея длъжност преди прекратяване на служебното правоотношение с отменената заповед № ЧР-2-28/31.03.2011г. В молбата е посочен адрес за кореспонденция: [населено място] 1000, [улица], ет. 1, чрез адвокат Ю. П. Д.. До Ю. А., чрез адвокат Ю. Д., на посочения по-горе адрес е адресирано писмо изх. № 94ЮЮ-30/28.12.2011г., от изпълнителния директор на АСП, с което на жалбоподаелката е указано да се яви на 04.01.2012г. в Централно управление на АСП, като представи документи, удостоверяващи трудов и служебен стаж. Не са представени данни за получаването на това писмо, но същото се цитира в молба с вх. № 94ЮЮ-№/04.01.2012г. на АСП, подадена от адвокат Ю. Д.. С молбата е направено искане на Ю. А. да бъде дадена повторна възможност да се яви на работа и да представи изисканите документи, тъй като тя се намира във фактическа невъзможност да изпълни тези указания на 04.01.2012г. С писмо изх. № 94ЮЮ-3/05.01.2012г. на изпълнителния директор на АСП, адресирано до адвокат Ю. П. Д., като пълномощник на Ю. Б. А. жалбоподателката е уведомена, че в 3-дневен срок от получаване на писмото следва да се яви на работа в дирекция „Социално подпомагане” – П., като е указано, че разпоредбата на чл. 122, ал.1 от ЗДСл не дава възможност на служителя да сочи уважителни причини за удължаване на срока за явяване на работа. Не са представени данни за получаване на цитираното писмо, както от адвокат Ю. Д., така и от Ю. А.. Представено е известие – обратна разписка, адресирано до адвокат Ю. П. Д., но на адрес [населено място], Адвокатско дружество „Г.”, [улица].

Със заповед № ЧР-1-250/24.01.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане на Ю. Б. А., с ранг IV мл., на длъжност „директор” на дирекция Социално подпомагане – [населено място] е определено основно месечно възнаграждение, считано от 24.01.2012г. Не са представени данни за връчване на заповедта на Ю. А..

С докладна записка вх. № 241-181/02.02.2012г. на АСП директорът на Регионална дирекция Социално подпомагане – П. е уведомил директора на Агенция за социално подпомагане, че Ю. Б. А. не се явила да заеме длъжността. Ю. А. не е посещавала дирекция „Социално подпомагане” – П., като в отчетна форма за явяването/неявяването на работа за периода 24.01.-30.01.2012г. е отразено отсъствието на лицето. Във връзка с докладната записка, до Ю. А. е адресирано писмо изх. № 242-451/13.02.2012г. на изпълнителния директор на АСП, с което, на основание чл. 93, ал.1 от ЗДСл са изискани писмени обяснения. Не са представени данни удостоверяващи получаването на писмото от Ю. А., но в отговор на същото е представен отговор, съдържащ обяснение за неявяването на работа. В същото е

посочен и нов адрес за кореспонденция на представителя на жалбоподателката адвокат Ю. Д..

С писмо изх. № 94ЮЮ-12/23.02.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, до Ю. А. е отправено уведомление, че на 28.02.2012г. от 14:30ч. в Агенция за социално подпомагане може да бъде изслушана във връзка с докладна записка с вх. № 241-181/02.02.2012г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - [населено място]. Не са представени данни, удостоверяващи връчване на писмото на Ю. А., както и такива, удостоверяващи получаване на същото от нейния представител адвокат Д.. Не са представени доказателства, че Ю. А. е била уведомена за писмото и съдържащата се в същото покана за изслушване.

Със заповед № РД01-260/23.02.2012г. на изпълнителния директор на АСП е образувано дисциплинарно дело срещу Ю. Б. А.. Проведено е заседание на дисциплинарния съвет, за което е съставен протокол № 1/28.02.2012г. В същия е отразено становището на дисциплинарния съвет по дисциплинарно дело № 1 по описа за 2012г. Прието е, че Ю. Б. А., на длъжност „директор” на дирекция „Социално подпомагане”- П., за периода 24.01.2012г. – 30.01.2012г. не се е явила на работа в дирекция „Социално подпомагане” – [населено място], с което е нарушила виновно служебните си задължения. Направено е предложение на служителката да бъде наложено дисциплинарно наказание „уволнение”, на основание чл. 90, ал.1, т.5 от ЗДСл.

Издадена е заповед № РД01-299/06.03.2012г. на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която на Ю. Б. А. е наложено дисциплинарно наказание „уволнение”. Административният орган е приел, че е налице нарушение на служебната дисциплина по чл. 89, ал.2, т. 1 от ЗДСл. Със заповед № ЧР-2-25/12.03.2012г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане е прекратено служебното правоотношение на Ю. Б. А. от длъжността „директор” на дирекция „Социално подпомагане”, [община], област П..

При така установените факти, Административен съд – София град обосновава следните правни изводи:

По делото не са представени доказателства, които да удостоверяват датата, на която посочените по-горе заповеди на изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане са получени от Ю. А., поради което съдът приема, че жалбата, с която са оспорени е подадена в рамките на преклузивния срок за оспорване по чл. 149, ал.1 от АПК. Предвид последното, съдът приема, че жалбата е подадена в законоустановения срок от надлежна страна и при наличие на правен интерес, поради което е процесуално допустима. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 от АПК, съдът преценява законосъобразността на оспорената заповед като преценява дали е издадена от компетентен орган и в съответната форма, спазени ли са процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването ѝ, както и съответствието ѝ с целта на закона.

Съгласно правилото на чл. 92, ал.1 от ЗДСл дисциплинарните наказания се налагат от органа по назначаването. По силата на чл. 108, ал.1 от ЗДСл служебното правоотношение се прекратява от органа по назначаването с административен акт, който се издава в писмена форма и трябва да съдържа правното основание за прекратяване, дължимите обезщетения и придобития ранг на държавна служба.

Оспорените заповеди за налагане на дисциплинарно наказание „уволнение” и за

прекратяване на служебното правоотношение са издадени от компетентен орган – изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, който е орган по назначаването, съгласно чл. 5, ал.1, т.15 от Устройствения правилник на Агенцията за социално подпомагане. При издаването на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание е спазена формата по чл. 59 от АПК и чл. 97 от ЗДСл., а при тази за прекратяване на служебното правоотношение – по чл 108 от ЗДСл.

Съгласно правилото на чл. 122, ал. 1 от ЗДСл. при отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение от органа по назначаването или от съда държавният служител се възстановява на предишната длъжност, ако се яви в съответната администрация в двуседмичен срок от влизането в сила на административния акт или на съдебното решение. Възстановяването на предишната длъжност в хипотезата на чл. 122, ал. 1 ЗДСл. изисква кумулативно наличие на два факта - отмяна на заповедта за прекратяване на служебното правоотношение и явяването на служителя в съответната администрация в 14-дневен срок от влизане в сила на административния акт, респективно съдебното решение. В настоящия случай кумулативно са налице и двете визири предпоставки. Ю. Б. А. се е явила в рамките на посочения срок, като с молба от 27.12.2012г. (вх. № 94ЮЮ-30 на АСП) е заявила желание да бъде възстановена на заеманата длъжност. Налице е и нарочен акт на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане - заповед № ЧР-1-250/24.01.2012г., с която на Ю. Б. А. е определено основно месечно възнаграждение, считано от 24.01.2012г., въпреки че последният не е елемент от правопораждащия фактически състав. По изложените съображения настоящата инстанция счита, че служителката е била реално възстановена на заеманата преди уволнението длъжност.

Дисциплинарното наказание на жалбоподателката е наложено в рамките на преклузивните срокове по чл. 94 от ЗДСл, съгласно която разпоредба дисциплинарите наказания се налагат не по-късно от два месеца от откриване на нарушението и не по-късно от една година от извършването му. Обжалваният административен акт е издаден на 06.03.2012 г. Деянието, квалифицирано като нарушение, описано в мотивите на заповедта е извършено в периода 24.01.2012г. – 30.01.2012г. Спазен е едногодишният срок, считано от датата на извършване на нарушението.

Оспорената заповед за налагане на дисциплинарно наказание е издадена при наличие на допуснати съществени процесуални нарушения в производството по издаването ѝ. Съгласно разпоредбата на чл. 93, ал.1 от ЗДСл дисциплинарно наказващият орган е длъжен преди налагане на дисциплинарното наказание да изслуша държавния служител и да му даде срок за писмени обяснения, да събере и оцени посочените от него доказателства. Видно от редакцията на разпоредбата, за дисциплинарно-наказващия орган съществува задължение, преди да наложи дисциплинарното наказание на държавния служител да му предостави възможност да даде писмени обяснения и да го изслуша. Изискванията следва да са изпълнени кумулативно. В случая служителката е представила писмени обяснения, но не са представени доказателства, които да удостоверяват наличие на изслушване на служителката от дисциплинарнонаказващия орган, преди налагане на дисциплинарното наказание. С писмо изх. № 94ЮЮ-12/23.02.2012г. на изпълнителния директор на Агенцията за социално подпомагане, до Ю. А. е отправено уведомление, че на 28.02.2012г. от 14:30ч. в Агенция за социално

подпомагане може да бъде изслушана във връзка с докладна записка с вх. № 241-181/02.02.2012г. на директора на Регионална дирекция за социално подпомагане - [населено място]. Не са представени данни, удостоверяващи връчване на писмото на Ю. А., както и такива, удостоверяващи получаване на същото от нейния представител - адвокат Д.. Не са представени доказателства, че Ю. А. е била уведомена за писмото и съдържащата се в същото покана за изслушване.

Следователно във връзка с посоченото в оспорената заповед нарушение на служебните задължения служителката не е била изслушана, в нарушение на императивната разпоредба на чл. 93, ал. 1 от ЗДСл. Посоченото представлява особено съществено нарушение на административнопроизводствените правила, което води до отмяна на оспорения акт само на това основание, съгласно чл. 93, ал. 2 от ЗДСл.

Предвид установената незаконосъобразност на заповедта за налагане на дисциплинарно наказание уволнение, като незаконосъобразна следва да бъде отменена и заповедта за прекратяване на служебното правоотношение, доколкото наличието на наложено дисциплинарно наказание „уволнение” е материалноправна предпоставка за нейното издаване.

При този изход на делото и на основание чл. 143, ал.1 от АПК на жалбоподателя се дължат разноски. Такава претенция е заявена изрично в съдебно заседание от процесуалния представител на жалбоподателя. Предвид съдържащите се в делото документи, разноските възлизат на 600 / шестстотин/ лв., представляващи платено възнаграждение за адвокат. Съдът намира за неоснователно възражението за прекомерност на адвокатското възнаграждение направено от ответника. Съгласно чл. 7, ал.1 от Наредба № 1/09.07.2004г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения по дела за отмяна на уволнение и възстановяване на работа възнаграждението е не по-малко от размера на минималната месечна работна заплата за страната към момента на сключване на договора за правна помощ или към момента на определяне на възнаграждението по реда на чл. 2. Договорът за правна защита и съдействие е сключен през м. 07/2012г., към който момент действаща е нормата на член единствен от Постановление на Министерски съвет № 300 от 10.11.2011г. за определяне на нов размер на минималната работна заплата за страната, съгласно който, считано от 1 май 2012 г. новият размер на минималната месечна работна заплата за страната е 290 лв. Съгласно § 2 от Допълнителните разпоредби на Наредба № 1/09.07.2004г. в случаите на чл. 78, ал. 5 от Гражданския процесуален кодекс присъденото възнаграждение не може да бъде по-ниско от трикратния размер на възнагражденията, посочени в тази наредба. В конкретния случай трикратният размер е 870,00лв., поради което претендираното възнаграждение от 600,00лв. не се явява прекомерно. Съгласно разпоредбата на чл. 143, ал.1 от АПК, разноските следва да бъдат заплатени от бюджета на органа, издал административния акт.

По изложените съображения и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд – София град, Първо отделение, 16 състав

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ, по жалба на Ю. Б. А., Заповед № РД 01-299/06.03.2012 г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която, на основание чл. 91, ал.5 от ЗДСл, вр. чл. 89, ал.2 от ЗДСл ѝ е наложено дисциплинарно наказание

„уволнение” и срещу заповед № ЧР-2-25/12.03.2012г., издадена от изпълнителния директор на Агенция за социално подпомагане, с която е прекратено служебното ѝ правоотношение.

ОСЪЖДА Агенция за социално подпомагане да заплати на Ю. Б. А., ЕГН: [ЕГН], направените по делото разноски в размер на 600,00 лв. /шестстотин/ лева.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховен административен съд на Република България, в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му.

Административен съдия: